

Του **A.M.**, εργάτη

Στα τριανταπέντε χρόνια του εργασιακού μου βίου, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις που κι αυτές μάλλον εξυπηρετούσαν τους δικούς τους ιδιοτελείς σκοπούς, οι εκάστοτε εργοδοσίες, κατέβαλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για να δείξουν ένα «ανθρώπινο» πρόσωπο.

Γνωρίζοντας οι ίδιες πολύ καλά, πως ο τρόπος λειτουργίας τους, οι μέθοδοι που εφαρμόζαν στην *διαχείριση* -όπως αρέσκονται να λένε- του ανθρώπινου δυναμικού, η ίδια τους η συνδιαλλαγή με το Κράτος και τις υπηρεσίες του, ήταν στην ουσία και στην πράξη, πολλές φορές έξω από κάθε λογική αλλά και από τους νόμους. Τις ωθούσε να επεξεργάζονται τρόπους με τους οποίους στα μάτια κυρίως των εργαζόμενων αλλά και στην κοινωνία, θα εμφανίζονται, σαν ο καλός εργοδότης/επιχειρηματίας, που ναι μεν κερδίζει, αλλά πάνω απ' όλα έχει στο μυαλό του και τους εργαζόμενους, που σχεδόν πάντα τους αποκαλεί «*συνεργάτες*» ή ακόμα χειρότερα -όσο πιο βαθιά είναι η εκμετάλλευση τόσο πιο οικείο το επίθετο που χρησιμοποιεί οικογένεια μας!

Έτσι, λοιπόν, όλα αυτά τα χρόνια, γνώρισα από κοντά εργοδότες, που με μεγάλη ευκολία ικανοποιούσαν αιτήματα που είχαν να κάνουν με την παροχή, θεσμοθετημένων ήδη, παροχών, όπως γάλα, ρούχα εργασίας κ.α., αλλά όταν έφτανε η ώρα στο να συζητηθούν κάποιες έστω και μηδαμινές αυξήσεις -αυτό βέβαια εξαρτιόταν κι από την ταξική και αγωνιστική διοίκηση του κάθε συνδικάτου- τότε η *επιχείρηση δεν πήγαινε καλά, οι πωλήσεις ήταν μειωμένες, οι συνθήκες δεν ευνοούσαν τις αυξήσεις που τόσο πολύ και η ίδια ήθελε να δώσει* κι άλλα τέτοια φαιδρά.

Γνώρισα επίσης εργοδότες, που προσπάθησαν να αλώσουν τα Σωματεία και ειδικά τους εργαζόμενους εκείνους που ήταν σταθερά προσανατολισμένοι στην ταξική διεκδίκηση, με τρόπους όχι και ιδιαίτερα πρωτότυπους. Για παράδειγμα, καλούσαν σε ιδιαίτερη συνάντηση αυτούς που θεωρούσαν πλέον επικίνδυνους, στο να καταλύσουν την εργασιακή ειρήνη και

τους έταζαν διάφορες προσωπικές παροχές θέλοντας να τους εξαγοράσουν, με τρόπους που πολλές φορές άγγιζαν τα όρια του γελοίου.

Έτσι λοιπόν όπως περιέγραψα, αλλά χρησιμοποιώντας κι άλλους πιο ευφάνταστους τρόπους, προσπαθούσαν, για να το πούμε απλά, να κάνουν την δουλειά τους. Το εργατικό κίνημα, τόσο στον τόπο μας, όσο και παγκοσμίως, έχει να δείξει πολλά παραδείγματα.

Ένα τέτοιο παράδειγμα ζούμε και στις μέρες μας!

Λίγο πριν βγεί το 2016, όπως συμβαίνει τα τελευταία τρία χρόνια, ο επικεφαλής της **ΚΑΡΕΛΙΑ Α.Ε.**, Γιώργος Καρέλιας, σε συγκέντρωση του προσωπικού ανάγγειλε πάλι, σαν ένας νέος «Μάγος» που οδηγείται από κάποιο υπέρλαμπρο άστρο, τα δώρα του στους εργαζόμενους. Μόνο που το υπέρλαμπρο άστρο που τον οδηγεί, δεν είναι άλλο από τα κέρδη της επιχείρησης που και φέτος είναι μεγάλα και τα δώρα, δεν τα ονομάζει έτσι ακριβώς, αλλά κάπως πιο επίσημα. Τα βαφτίζει «οικειοθελείς παροχές- αυξήσεις μισθών»!

Προσέξτε, ακόμα και η ορολογία που χρησιμοποιεί ο επιχειρηματίας, είναι μελετημένη. Δεν μιλάει για δώρα, αλλά για «οικειοθελείς παροχές» που φυσικά εναπόκεινται στην καλή θέληση κάποιου για να τις κάνει και «αυξήσεις μισθών», που σε μια περίοδο κατά την οποία όλοι μας βομβαρδιζόμαστε και έχουμε υποστεί κάθε είδους μείωση στο εισόδημα μας, αυτός έχει τον τρόπο και δίνει αυξήσεις!

Με λίγα λόγια «Μάγος»...

Την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των εργαζομένων αλλά και της κοινής γνώμης, αναλαμβάνουν να στηρίξουν και τα ΜΜΕ και πάλι, με αναγγελίες στα δελτία ειδήσεων αλλά και ιδιαίτερα άρθρα στα έντυπα και στις διάφορες ηλεκτρονικές σελίδες. Η αντίθετη άποψη, η άποψη από την πλευρά των εργαζομένων, δεν εμφανίζεται πουθενά, με αποτέλεσμα την πλήρη αγιοποίηση του Μάγου επιχειρηματία.

Πόσο... Μάγος είναι όμως ο «Μάγος»;

Επειδή η λίστα των δώρων, είναι «εκ κατασκευής» μεγάλη, πρέπει το βασικό δώρο, το τυράκι που θα οδηγήσει κατ' ευθείαν στη φάκα, να είναι σε περίοπτη θέση. Έτσι, λοιπόν, μετά τα δώρα του εορταστικού τραπέζιού -θα είχε ένα κάποιο ενδιαφέρον να τα βλέπαμε κι αυτά-, έρχεται και το **επίδομα παρουσίας**, που ανέρχεται στα **800** ευρώ εφάπαξ για κάθε εργαζόμενο που δεν απουσίασε από την εργασία του ούτε μια ημέρα! Αν, λοιπόν, **δεν απουσιάσεις μια μέρα, ούτε γιατί έτυχε να ήσουν άρρωστος, ούτε γιατί χρειάστηκε**

να έχεις κάποια συναλλαγή με το δημόσιο και θα πρέπει να λείψεις από το πόστο σου, αλλά ακόμα -και εδώ είναι το σπουδαιότερο-, δεν απουσίασες ούτε μια μέρα εξαιτίας της συμμετοχής σου σε κάποια απεργιακή κινητοποίηση, τότε ο εργοδότης σου σε επιβραβεύει με έναν επιπλέον μισθό (στην ουσία)!

Μ' αυτόν τον τρόπο, με κόστος(;) μόλις **400** χιλιάδικα, εξασφαλίζει ή σωστότερα προσπαθεί να εξαγοράσει την συνείδηση των εργαζομένων.

Το κόστος αυτό, είναι μάλλον μηδαμινό μπροστά στα ποσά που η ίδια η επιχείρηση λείει πως κέρδισε ακόμα και προ φόρων. Το μεγαλύτερο όμως και πιο προσοδοφόρο είναι η εξαγορά που πετυχαίνει μ' αυτόν τον εύσημο τρόπο.

Έχει όμως μεγάλη αξία να δούμε και τα υπόλοιπα δώρα. Σ' αυτά, η επιχειρηματική εξυπνάδα προχωράει μερικά βήματα παραπάνω, αφού ενώ από την μια πλευρά, αυτά κάνουν την λίστα δώρων να μεγαλώνει, από την άλλη καταδεικνύουν με τον καλύτερο τρόπο αφενός την κλιμάκωσή τους ανά κατηγορία εργαζόμενου, αφετέρου, όπως ο ίδιος εργοδότης παραδέχεται, δεν αφορούν όλους τους εργαζόμενους και κυρίως δεν έχουν μόνιμο χαρακτήρα, αλλά έκτακτο.

Για κάποιον που γνωρίζει στοιχειώδη ανάγνωση οικονομικών μεγεθών, τα αποτελέσματα της επιχείρησης αλλά και του ομίλου, για το 2015 (αυτά έχουν δημοσιευθεί προς το παρόν), αλλά και για το 2016 (όπως τα παρουσιάζει στην ομιλία του ο Διευθύνων Σύμβουλος) είναι καλύτερα του αναμενόμενου!

Οι συγκρίσεις που μοιραία γίνονται ανάμεσα στα κέρδη και στα δώρα, δείχνουν πως τα δώρα, οι προσφορές ελέους και αγάπης, είναι μηδαμινά, σταγόνα στον ωκεανό των κερδών.

Όμως παρουσιάζονται με τρόπο που αναδεικνύεται η υγιής επιχειρηματικότητα, ιδιαίτερα σε μια περίοδο κρίσιμη, όπου αυτού του τύπου η επιχειρηματικότητα γίνεται σημαία και από αυτή την μνημονιακή κυβέρνηση, όπως και τις προηγούμενες άλλωστε κι αμέσως δημιουργούν εντυπώσεις στους εργαζόμενους κύρια αλλά και σε όλη την κοινή γνώμη.

Πρώτα απ' όλα από τους ίδιους τους εργαζόμενους, που αυτοί είναι στο στόχαστρο των εργοδοτών και στην συνέχεια όλων των υπολοίπων. Στο παιχνίδι των εντυπώσεων, γιατί τέτοιες παροχές μόνο σαν **εντυπώσεις απλές** μπορούν να θεωρηθούν θυμίζοντας τα δώρα που έδιναν οι Κονκισταδόρες στους υπό κατάκτηση Ιθαγενείς, μπαίνουν και οι διάφοροι «θεωρητικοί» των ΜΜΕ.

Αυτοί αναλαμβάνουν να ντύσουν με ιδεολογική φορεσιά τα δήθεν δώρα/παροχές και πάντα αγνοούν τις παροχές της αντίθετης πλευράς, που δεν είναι άλλες από το παρεχόμενο και πάντα κακοπληρωμένο έργο -ενίοτε κι απλήρωτο που είναι η νέα μόδα. Έντεχνα είτε αποσιωπούν, είτε αποφεύγουν να κάνουν τις απαραίτητες συγκρίσεις κέρδους/μισθού, ενώ εκεί που ακούγονται φωνές διαμαρτυρίας, την θέση των απαραίτητων νουθεσιών, παίρνουν οι αντιλήψεις/ερωτήματα του τύπου *«μα είναι μια κοινωνική προσφορά, αν θέλει σας τα δίνει»*.

Πάντα σε στιγμές εργατικών διεκδικήσεων κι όταν κορυφώνεται η ένταση του αγώνα και της κινητοποίησης, η εργοδοσία, η υγιής επιχειρηματικότητα, ανάμεσα σε όλα τα άλλα μέσα που χρησιμοποιούσε, ήταν και τα διάφορα διλήμματα του τύπου, π.χ., *«μην είστε αχάριστοι»*, *«σας προσφέρω δουλειά»*, *«θα κλείσω, είναι υπερβολικά αυτά που ζητάτε»* κτλ.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, τα συνδικάτα, τα σωματεία, αλλά κι εκεί που δεν υπάρχουν το έργο της αποκάλυψης της αλήθειας μπορούν να το αναλάβουν οι πιο πρωτοπόροι εργάτες, έχουμε υποχρέωση να αποκαλύπτουμε την αλήθεια και τους λόγους που υποχρεώνουν τους επιχειρηματίες να "δείχνουν" ένα διαφορετικό, πιο ανθρωπινό πρόσωπο.

Να τονίζουμε πως η τακτική «του μαστίγιου και του καρότου» έχει θέση ακόμα και στη λογική της διοίκησης των επιχειρήσεων έστω κι αν σ' αυτές δεν έχουμε να κάνουμε με την κλασική σχέση εργοδότης προς εργάτη, αλλά εργοδότης προς συνεργάτη!

Έχουμε υποχρέωση να αποδείχνουμε κάθε στιγμή και σε κάθε ευκαιρία, ότι η εργοδοσία όσο καλοφτιαγμένο κι αν είναι το προσωπίο της ανθρωπιάς που φορά, προσπαθεί να ανατρέψει προς όφελός της την σχέση της με τον εργαζόμενο.

Αυτός είναι ο κανόνας του καπιταλισμού, αυτόν καλούμαστε να ανατρέψουμε μέσα από την οργάνωση μας στα σωματεία!